

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2021, č. j. CPR-14518-3/ČJ-2021 -
930310-V235

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2021, č. j. CPR-14518-3/ČJ-2021-930310-V235, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2021, č. j. CPR-14518-3/ČJ-2021-930310-V235 (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

„napadené rozhodnutí“), jímž bylo částečně změněno rozhodnutí ze dne 11. 4. 2021, č. j. KRPA-86656-14/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“), a to ohledně stanovení počátku doby zákazu pobytu, ve zbylé části bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zamítnuto odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), správní vyhoštění a stanovená doba jednoho roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zároveň byla stanovená doba k vycestování z území do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Rozhodnutím žalovaného byl žalobce zkrácen na svých právech, když správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Nebylo dostatečně prokázáno, že by se žalobce nacházel na území České republiky (dále jen „**ČR**“) nelegálně. Žalobce na území ČR nevykonával nelegální práci, toto nebylo prokázáno. Správní orgán I. stupně také nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když dne 8. 4. 2021 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a téhož dne bylo vydáno napadené rozhodnutí o správním vyhoštění. Je tak evidentní, že správní orgán I. stupně nemohl řádným způsobem zjistit skutkový stav věci. Žalobce nesouhlasí se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do své domovské vlasti, tj. na Ukrajinu. Důvodem tohoto nesouhlasu je fakt, že v jeho domovské vlasti v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Žalobce je přesvědčen, že tento ozbrojený vnitrostátní konflikt v současnosti nepolevuje na intenzitě, neboť jsou i v posledních dnech neustále hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Žalobce poukazuje i na vojenskou konfrontaci Ukrajiny s Ruskou federací v Azovském moři, která proběhla v nedávné minulosti, a jejíž důsledky jsou patrné dodnes nárůstem napětí se sousední Ruskou federací. Z Informací OAMP jednoznačně vyplývá, že situace v oblasti Krymu a na celém východě Ukrajiny je neustále velmi špatná, neboť incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Převážně na tomto území se rebelové samozvaných republik Doněcké a Luhanské dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny včetně mučení nebo mimosoudních poprav. Je tak zcela jisté, že se po několika letech konfliktu v samozvaných republikách vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to v rámci celé Ukrajiny.
3. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

členských států Evropské unie, v délce jednoho roku, též nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, kterým se současně podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto napadeného rozhodnutí.

4. Žalobce též obecně namítal porušení § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3, 4 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

6. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, rozhodnutí soud zrušil bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti.
7. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
8. Žalobce namítal, že se nacházel na území ČR legálně a že správní vyhoštění bylo uloženo v zcela nepřiměřené délce. Prvostupňový orgán při odůvodnění délky zákazu pobytu žalobci k tíži přičetl právě též neoprávněný pobyt (viz strana 6 prvostupňového rozhodnutí). Prvostupňové rozhodnutí též v prvním odstavci odůvodnění konstatuje, že žalobce pobývá na území ČR nejméně od 4. 3. 2021 bez víza nebo oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Následně však v odstavci třetím odůvodnění prvostupňový orgán uvádí závěry odlišné, tedy že žalobce byl k pobytu oprávněn na základě biometrického pasu Ukrajiny. Žalobce výslovně legálnost svého pobytu zdůraznil a namítal v odvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice správně uvedl, že za nelegální pobyt nebylo správní vyhoštění uloženo, že řízení bylo vedeno pro naplnění skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, nicméně z přezkumu odůvodnění délky zákazu pobytu není zřejmé, zda vzal pochybení prvostupňového orgánu v potaz, případně zda jej napravil. Žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí konstatuje, že odůvodnění délky zákazu pobytu tak, jak je

učinil prvostupňový orgán, je dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé. Soud považuje za zásadní, že odůvodnění žalovaného ohledně délky pobytu nijak nenavazuje na odůvodnění prvostupňového orgánu. Žalovaný uvádí, že orgán prvního stupně při uložení délky zákazu pobytu přihlédl ke skutečnosti, že se jednalo o první zjištěné porušení právních norem a že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Tato konstatování jsou však v rozporu se spisem, když prvostupňový orgán odůvodnil délku zákazu pobytu takto: „...a to zejména vzhledem k povaze Vašeho jednání, to je že jste na území České republiky pracoval bez platného povolení k zaměstnání a pobýval bez oprávnění k pobytu, kdy opakovaně porušujete zákony České republiky, kdy jste v tom chtěl i nadále pokračovat, což Vám bylo znemožněno až kontrolou policie a Vaším omezením svobody dne 8. 4. 2021. Tato doba byla stanovena v dolní hranici s přihlédnutím ke všem přitěžujícím okolnostem dané věci.“

9. Z napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, zda správní orgány nezákonně zohlednily při zvažování délky zákazu pobytu i neoprávněný pobyt žalobce (když podle obsahu spisu je žalobce držitelem biometrického pasu Ukrajiny, přitom v době vydání rozhodnutí nepřekročil dovolanou dobu pobytu). Z napadeného rozhodnutí jako celku vyplývá, že žalovaný spíše správně vycházel z toho, že žalobce byl k pobytu oprávněn na základě biometrického pasu, nicméně zároveň zcela závěry prvostupňového orgánu aproboval, k odůvodnění sankce pak připojil další tvrzení, která neodpovídají odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (tj. že orgán prvního stupně při odůvodnění délky pobytu přihlédl k tomu, že se jednalo o první porušení právních norem a že žalobce spolupracoval – byť tato tvrzení jsou správná, prvostupňový orgán je při úvahách o délce zákazu pobytu nezmiňuje). Celkově odůvodnění délky zákazu pobytu vzbuzuje výrazné pochybnosti o tom, jakými úvahami byl žalovaný v tomto směru veden.
10. Správní úvaha žalovaného tak není způsobilá přezkumu ve správním soudnictví, odůvodnění délky zákazu pobytu nelze pro nesrozumitelnost přezkoumat, z tohoto důvodu je nutno napadené rozhodnutí zrušit. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 99/2011 - 55: „Stanovení doby, po kterou nelze cizinci povolit vstup na území, je podstatnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců stanoví v § 119 odst. 1 písm. c), že pro zde uvedené případy lze dobu, po níž nelze cizinci povolit vstup na území, stanovit až na 3 roky. Toto ustanovení tak zakládá správnímu orgánu prostor pro správní uvážení. Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze [...]. V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“ V projednávaném případě jde spíše o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, když úvahy správních orgánů sice uvedeny jsou, ale není zřejmé, zda byl žalobci nesprávně přičten k tíži též nelegální pobyt, a odůvodnění délky zákazu pobytu žalovaným nijak nenavazuje na odůvodnění učiněné prvostupňovým orgánem.
11. Soud naopak neshledal důvodnou námitku, že nebylo prokázáno, že by žalobce v ČR nelegálně pracoval. V tomto směru se správní orgány zabývaly hodnocením velice podrobně, lze odkázat na jejich odůvodnění. Pokud žalobce namítal, že se sice nacházel v době pobytové kontroly v prostoru stavení, ale nevěnoval se výkonu práce, toto tvrzení je v přímém rozporu s výpovědí žalobce, kdy podrobně popsal, kdy začal v ČR pracovat, jak si práci dojednal, že zde prováděl zednické práce, fasády, popsal pracovní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dobu, odměnu za práci, pracovní podmínky. O správnosti tohoto závěru žalovaného soud nemá žádné pochybnosti.

12. Pokud žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, časový aspekt sám o sobě není rozhodující, podstatné je, zda se správnímu orgánu podařilo dostatečně objasnit rozhodné skutečnosti. Žalobce v této souvislosti neuvedl, co konkrétně opomněl správní orgán I. stupně zjistit. Měl-li žalobce na mysli skutečnosti ohledně válečného konfliktu na Ukrajině, žalovaný neměl od žalobce žádné indicie, aby se k tomuto obšírněji vyjadřoval, nicméně konstatoval, že jde o bezpečnou zemi původu, sám žalobce při výslechu uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí. Situaci na Ukrajině se pak k odvolací námitce žalobce podrobně vyjádřil žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí.
13. Pokud pak žalobce tvrdil, že se nemůže vrátit do své domovské vlasti z důvodu dlouhodobého vnitrostátního válečného konfliktu, žalobce sám v žalobě připouští, že zhoršená bezpečnostní situace je pouze ve třech oblastech Ukrajiny, a to v oblasti Doněcké a Luhanské a na poloostrově Krym. Je zcela evidentní, že kromě těchto oblastí zbytek Ukrajiny lze považovat za zemi bezpečnou, jak ostatně vyplývá i z vyhl. č. 328/2015 Sb. Bylo zjištěno, že žalobce z oblasti se zhoršenou bezpečnostní situací nepochází, navíc sám v protokolu o výslechu účastníka řízení uvedl, že mu na Ukrajině nic nehrozí.
14. K povaze konfliktu na Ukrajině srovnej např. usnesení Nejvyššího správního ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, v němž bylo k bezpečnostní situaci na Ukrajině konstatováno, že na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako totální konflikt, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Odkázat přitom lze na řadu dalších rozhodnutí, ve kterých se této problematice Nejvyšší správní soud věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015-28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015-69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016-33, ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017-24, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 226/2017-31, ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 112/2017-42, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs 363/2017-35, či ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017-27, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018-39. V usnesení ze dne 11. 3. 2020, č. j. 2 Azs 382/2018-67 (obdobně též usnesení ze dne 29. 7. 2020, č. j. 10 Azs 96/2020-80), Nejvyšší správní soud konstatoval, že situace na Ukrajině se od doby, kdy byla (výše) uvedená rozhodnutí vydána, nezhoršila, spíše naopak-je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasazených oblastí. Taktéž v nedávném usnesení ze dne 17. 2. 2021, č. j. 4 Azs 12/2020-52, Nejvyšší správní soud uvedl, že bezpečnostní situaci na Ukrajině se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval a vyhodnotil, že ani dříve, ani v současné době nelze situaci na Ukrajině klasifikovat jako tzv. totální konflikt. Platí přitom, že v případě situace nemající charakter tzv. totálního konfliktu musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, 1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, 2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nalézt účinnou ochranu v jiné části země či 3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, č. 1840/2009 Sb. NSS).

15. K žalobcovým tvrzením ohledně vojenské konfrontace Ukrajiny a Ruské federace lze odkázat na např. aktuální usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 145/2019 - ze dne 29. 4. 2021 – 35, podle kterého *„ozbrojený konflikt na jihovýchodě Ukrajiny, byť jistě kolísavé intenzity, se teritoriálně ustálil na linii dotyku obou znepřátelených stran a bezpečnostní situace v Zakarpatské oblasti na západě Ukrajiny, odkud stěžovatel pochází a která je vzdálená od míst, kde se tento konflikt odehrává, jak jen to je v rámci Ukrajiny možné, je klidná a stabilní, takže lze nepochybně konstatovat, že stěžovateli v této oblasti uvedený typ vážné újmy nehrozí. Pokud by se situace v souvislosti s nynějším shromažďováním ozbrojených sil Ruské federace na hranicích s Ukrajinou a na okupovaném Krymu v nejbližší době změnila a došlo by k ozbrojené invazi na území Ukrajiny, měl by stěžovatel jistě možnost podat novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, která by pak v případě rozšíření ozbrojeného konfliktu na celé území jeho země původu, resp. i do Zakarpatské oblasti, musela být žalovaným posouzena jako přípustná.“*
16. K námitce, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, či že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.
17. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný jasně a srozumitelně odůvodní délku zákazu pobytu tak, aby tato úvaha byla způsobila k soudnímu přezkumu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. 3 Azs 12/2003 - 38). Ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80), žalovaný proto může argumenty prvostupňového orgánu doplnit a upřesnit. Při rozhodování o délce zákazu pobytu je nutno zohlednit konkrétní skutkové okolnosti, za stávajícího skutkového stavu je přitom zřejmé, že žalobci nelze klást k tíži neoprávněný pobyt.

18. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu] právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800 Kč. Odměna advokáta byla zvýšena o DPH ve výši 21 %, tj. 1 428 Kč, celkem soud přiznal 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. října 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.